

et Flertal for ikke at foreslaa Forbud derimod, og Landstinget foreslog da ej heller nogen Ændring i Lovforslaget i den Henseende.

Det gør derimod altsaa det foreliggende Lovforslag i § 3, og den nuværende Minister har, dels i Bemærkningerne til Lovforslaget, dels ved dets første Behandling saavel som paa anden Maade offentligt, varmt taget Ordet for at forbyde Checks til Uddragning saavel af Sparekassebøger som af Bankbøger. De af ham anførte Grunde kan sammenfattes saaledes, at det er i Strid med Kontrabøgers Karakter, at der kan hæves paa dem eller gives andre Ret til at gøre det, uden at der samtidig finder Afskrivning af de hævdede Beløb Sted i selve Bøgerne; at saa længe det tillades, vil Kontrabøger, der benyttes saaledes, komme til at udvise et større Tilgodehavende for Ejerne af Bøgerne end det virkelig tilstedeværende, hvad der leder til Misbrug, og endelig; at det for Pengeinstitutterne medfører væsentlige Ulemper i Ekspeditionen, naar det er tilladt, hvorfor da ogsaa adskillige af dem ikke har villet indlade sig paa at tillade det og derfor føler sig brøstholdne overfor de øvrige.

Under Hensyn til disse Betragtninger og til, at Bestemmelsen bliver foreslaaet gældende ogsaa for Kontrabøger med Banker, har Udvalgets Flertal ikke ønsket at stille noget Ændringsforslag for dette Punkts Vedkommende, medens et Mindretal paa 3 Medlemmer stiller et saadant under Nr. 7, der betingelsesvis vil tillade at benytte Checks ved Uddragning af Beløb indsatte paa Sparekassebøger og mod Indlaansbeviser.

Den anden Ændring af større Rækkevidde, som foreslaas i Aar, angaar de saakaldte „gamle“ Sparekasser, de Sparekasser, der er oprettede i sin Tid uden Garanter, Aktionærer eller anden Repræsentation udover selve Bestyrelsen, der undertiden kun bestaar af en Direktion, som da i Tilfælde af Afgang maa supplere sig selv, hvorfor disse Sparekasser ogsaa benævnes de „selvsupplerende“. Disse

gamle Sparekassers Antal er henimod 100, altsaa kun omtrent en Sjettedel af det hele Antal, men mellem dem er Landets allerstørste, saa at over 500 Mill. Kr. — mere end Halvdelen af Totalbeløbet — er indskudt i disse som Sparemidler.

Man kan nu let enes om, at en Organisation som den angivne er ganske gammeldags og for saa vidt utilfredsstillende, som det aldeles ikke stemmer med vor Tids Opfattelse at lægge Ledelsen af Pengeinstitutter, der er betydningsfulde for Almenheden, i Hænderne paa en ganske lille, paa Forhaand begrænset Kreds af Personer, hvortil saa kommer, at disse Sparekasser kræver særlige Lovgivningsbestemmelser, idet de jo i forskellige Henseender ikke kan sideordnes med de øvrige.

Der har da ogsaa været mange Overvejelser om, hvorledes der kunde finde en Omformning Sted; men ved disse har det med Rette tillige været fremhævet, at just disse Sparekasser omfatter Landets bedst funderede og mest ansete Sparekasser, og at de selvsupplerende Sparekasser i alt Fald ikke er dem, der har Misbrug at opvise, men fra Sparekassetilsynet kun har hørt anerkendende Ord.

Af Sparekassekommissionens Betænkning fremgaar det, at der i Kommissionen har været behandlet forskellige Forslag om gennemgribende Forandringer; man har endog diskuteret Muligheden af disse Sparekassers Ekspropriation og Ophævelse. Ogsaa har det været drøftet, om man ikke burde henlægge Valg af deres Bestyrelse til udenforstaaende Myndigheder saasom til de kommunale Raad. Kommissionens Flertal var dog af den Mening, at man ikke burde gribe for dybt ind i den hævdvundne Ordning, hvor enig man end var i, at Selvsuppleringen uden Kontrol af det offentlige ikke giver Sikkerhed for, at de rette Hensyn altid bliver de ved Valg afgørende. Man foreslog da, at der i disse Kasser altid skulde være baade en Direktion og en Bestyrelse, samt at Direktører aldrig maatte udnævnes af de andre Direk-